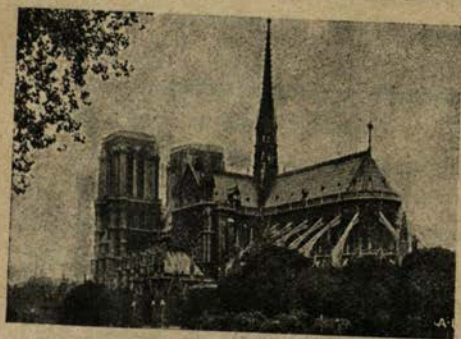

„Ще позволите ли, Парижъ да бжде обезобразенъ съ единъ желъзенъ паметникъ? Това е дѣло на човѣкъ съ търговско въображение!“

Всички тѣзи негодувания и подигравки на столичанитѣ не смутили Айфела, който спечелилъ конкурса. И, наистина, скоро следъ това се започналъ строежътъ на кулата му.

Стжпила на четиритѣ си желѣзни крака, кулата растѣла, като ставала все по-висока и по-тѣсна, докато на върха имало мѣсто само за една съвсемъ малка стаичка. И за да стигнешъ до тази стаичка, трѣбва една повдигателна машина (асансьоръ) да те изкачи на 300 метра височина.

Представете си една кула висока 300 метра! Не всѣки може да издържи височината. Завива ти се свѣтъ. Кжщитѣ долу изглеждатъ като малки сиви блокчета, хората сж като черни точки, които се движатъ насамъ-натамъ;

Църквата Св Богородица въ Парижъ

все едно, че виждашъ цвѣтна картичка отъ града, сниманъ отъ аеропланъ. Но може да не се отиде чакъ до горе. Приблизително на 100 метра отъ земята има една платформа съ високи желѣзни перила. Ако ли пъкъ краката ти сж много здрави, можешъ да се качишъ до горе по едни малки желѣзни стълби, които вървятъ отъ основата до върха на тоя огроменъ желъзенъ скелетъ. Но малцина предприематъ такова изкачване.

А гледката отъ върха, особено презъ нѣкой хубавъ слънчевъ день, е очарователна! Цѣлиятъ Парижъ е простръгнъ около васъ като на дланъ. И оттамъ